

*Het verhaal
van
Therapie*

Hopeless

Door
Greg Olsen

Schrijver: Greg Olsen

ISBN: 9789464480672

© Greg Olson

Voordat je begint met lezen wil ik je bedanken voor het kopen van mijn boek, ik heb er veel werk in gestoken maar ik wilde er iets speciaals mee doen. Er zijn geen hoofdstukken in dit boek omdat het gemaakt is om in één keer te lezen maar ik heb wat ik noem 'verborgen hoofdstukken' gemaakt voor de lezers die geen tijd hebben om dit boek in 1 keer te lezen. Dit boek is fictie maar veel van de verhalen zijn gebaseerd op ware gebeurtenissen die ik heb meegemaakt en bij deze waargebeurde verhalen heb ik een ongebruikelijke therapie strategie toegevoegd genaamd Provocatieve Therapie/Coaching om de lezers te laten zien dat therapeuten andere soorten therapie gebruiken dan de 'mainstream' kijk op therapie. Ik hoop dat je ervan geniet.

21.03.2016

Ik heb mijn patiënten geadviseerd om een dagboek samen te stellen, maar ik heb nooit geprobeerd om mijn verhalen in te typen. Giftige verbindingen, depressie, en ik eindigde als een specialist. Mensen zeggen dat er een beperking is die mannen kunnen doormaken. Maar alle manifesten accepteren dat er niets is wat een mens niet kan doen. Elke ochtend botsten die overwegingen in mijn hoofd. Ik begon mijn moderne dagboek samen te stellen. Ik heb geen idee hoe deze reis zal eindigen, misschien op een heldere bladzijde, misschien in een met tranen vergoten, of misschien op een met bloed vergoten. Heer Boeddha zei dat het leven een cirkel kan zijn van gelukzaligheid, medelijden, moeilijke tijden, en

grote tijden. Niet wetende wat het einde van deze reis zou zijn, koos ik er op 21 maart 2016 voor om deze klare bladzijden om te slaan in een spiegel die mijzelf weerspiegelt.

Toen ik wakker werd, hoorde ik Lucy's en Gregs gebruikelijke ochtendruzie die mijn hele dag bedervde. Ik dacht eraan mijn appartement geluiddicht te maken met het geld dat ik van mijn VIP-patiënt zou krijgen, maar vele weken daarvoor pleegde hij zelfmoord. Fredrick Noord, die miljoenen op zijn bankrekening had staan was rationeel instabiel omdat zijn kind verkoos zijn bezeten dromen na te jagen en niet de handel van Fredrick op te eisen. arme man, ik hoorde vorige week dat zijn kind tegen een van zijn naaste heeft gezegd dat hij een nieuwe handel wil beginnen met het geld dat zijn vader had nagelaten. Waarom kon hij dat niet doen toen zijn vader nog leefde? Als hij het in het begin

*niet hoefde te doen, waarom zou hij het dan
doen als zijn vader stierf?*

...

Ik kwam vijf minuten vroeger dan normaal het behandelingscentrum binnen. Ik hing mijn jas op en merkte dat Lea, mijn secretaresse die de dochter was van de hoofdspecialist, snel een paar dossiers aan het verzamelen was om mij in te leiden. Ze is slordig, niet gladjes in haar werk maar ik heb niets te maken met haar chaos. In de ontvangstruimte die bestemd was voor de bezoekers, zat een mooie dame van ongeveer vijfendertig jaar rustig en discreet. Ze deed me aan iemand denken. Ze hief haar hoofd op om me aan te kijken, maar gaf geen tekenen van een goede morgen. Ik ging naar mijn kantoor en riep Lea om mij mijn ochtendkoffie te brengen. Ik merkte dat het fotolijstje van mijn moeder op mijn tafel was gevallen en ik tilde het op. Ik heb Lea onlangs gevraagd om de ramen van mijn kamer open te zetten. Maar ze doet het nooit, ondanks het feit dat ze het zich herinnert.

Ik opende het raam, en een glimp van de koude bries raakte mijn wangen en deed mijn hele lichaam stollen. Lea kwam de kamer binnen met bundels dossiers van patiënten en toen ze die op mijn bureau wilde leggen struikelde ze en viel.

"Gaat het?" Ik gaf haar mijn hand en pakte haar bril die onder mijn tafel lag.

"Goedemorgen Dokter Mason."

"Goedemorgen Lea. Ik zag een jonge dame bij de receptie. Is zij een patiënte?"

"Ja dokter, ik was van plan om Dr. Kenny aan te stellen voor haar maar ze zei dat ze u wil om haar te behandelen."

Dat is iets wat ik vaak hoor.

Ik ging op de tafel zitten en nam de dossiers uit Lea's handen die trilden.

"Een van haar vrienden heeft u aanbevolen."

De meeste van mijn patiënten bevelen mijn service aan bij hun vrienden. Ik vraag me af hoe ze dat doen, want misschien bevelen ze me aan wanneer anderen vragen hoe ze geholpen zijn, maar eenmaal was het een totaal andere ervaring.

Ongeveer een maand eerder, ging ik naar de Coffee Bean Bar, die dicht bij mijn appartement was. Ik zag een van mijn patiënten, Mevrouw Woods, lachen en babbelen met een stel dames. Ze lette niet op mij, want ik zat aan de andere kant van waar zij zat. Haar onstuimige stem kan altijd effectief horen, en ze begon over mij te praten. "Dokter Mason is super aangenaam. Oh jee, zijn armen zijn zo groot. Geloof me, vrouwen, hij heeft blauwe ogen, schemerig donker haar,

en een enorm lichaam. Ik vraag me af hoeveel vriendinnen hij heeft. Toen ik wist dat mijn behandelingen ten einde liepen, moest ik me soms voorstellen dat ik niet genezen was omdat ik dicht bij hem moest blijven, haha".

Haha, maar mijn voorspelling was juist. Ik wist dat ze genezen was, maar ik wist niet wat de reden was dat ze de therapieessie moest verlengen. Ze verspilde drie dagen van de sessies van sommige andere patiënten, die zouden zijn gekomen om mij te raadplegen. Echter, op mijn weg terug om de Coffee Bean Bar te verlaten, ging ik naar haar toe en zei, "Dank u, Mevrouw Woods, voor uw vriendelijke woorden. Ik heb het gevoel dat ik meer patiënten aantrekt."

Ik zie haar gezicht nog voor me alsof het net gebeurd is.

...

"Lea, laat haar binnen te komen"

"Oké dokter."

Mijn nieuwe patiënte, Luisa Fores, is vijfenveertig jaar oud, netjes en schoon. Ik waardeer voortdurend de netheid in elke patiënte die bij mij komt, ongeacht de realiteit of het een man of een dame is. Luisa kwam mijn kamer binnen, met een blik van angst, bezorgdheid, en zonder enige hoop. Ik kon het in haar ogen zien, dat ze geen hoop heeft, en hoe haar leven haar hopeloos heeft gemaakt. Zonder een woord te zeggen, stond zij naast mijn tafel, toen Lea naar mijn kamer kwam, met papieren in haar hand die elk detail van Luisa bevatte.

"Dokter Mason, uw nieuwe patiënte is Luisa Fores, ze is vijfenveertig jaar oud en heeft

geen geschiedenis van eerdere therapieconsulten.

"Oké, dank je, Lea. Je kunt gaan."

Ik nam het dossier en legde het op mijn tafel, met een glimlach voor mijn nieuwe patiënt.

"Waarom sta je nog steeds, Luisa? Ga zitten." Zei ik, glimlachend.

"Dank u, dokter."

"Hoe is je dag Luisa? Wil je een kopje koffie of thee?"

"Ik heb een luie vrijdagmorgen gehad, dokter Mason. Mm, een kopje thee zou beter zijn."

Ik belde Lea, en vroeg om een kopje thee voor Luisa.

"Oké, wil je me vertellen, wat je precies hierheen heeft gebracht?"

"Ik, ben..."

"Ja?"

"Hopeloos."

Ik noteerde op een stuk papier, dat ze een hopeloze vrouw is. Als ze geen hoop in haar leven had, waarom zou ze dan naar mij komen in de hoop dat ik haar zou kunnen helpen? Zij is de tweede persoon die hopeloos naar mij toe kwam. Ik herinnerde me de eerste persoon die hopeloos bij me kwam, maar ik verzet me tegen het idee om me hem te herinneren, omdat ik verder wil gaan.

Luisa stond op en stapte naar het raam en rook de lucht. De lucht was zwaar en ik was er zeker van dat zij de geur van jasmijnwierookstokjes zou ruiken die ik elke morgen aansteek als ik naar de kantoorkamer kom. Ze draaide haar hoofd naar me toe, terwijl ik haar rustig aankeek, zodat ze haar verhaal kon voortzetten.

"Je bent welkom om me alles over jezelf te vertellen, Luisa. Hoe voel je je hopeloos? Je bent een aardige dame en lijkt sterk en mooi.

Wat maakt je hopeloos?" Toen ze mijn ogen op haar gericht voelde, keek ze me aan en kwam weer zitten zoals ze zat. Lea kwam de kamer binnen, met een kopje thee en wat koekjes. Ik vroeg haar om ze aan Luisa aan te bieden.

"Sorry dokter, ik drink geen thee."

Ik was nogal verrast.

"Maar, Luisa. Je vroeg net om thee."

"Ja, dokter. Ik herinner het me. Maar ik ben net van gedachten veranderd."

"Is daar een specifieke reden voor?" mompelde ik, terwijl ik mijn ogen vernauwde, hopen op een duidelijk antwoord.

"Ik herinner me net iets. Als ik dit opdrink, wordt mijn situatie nog slechter."

Lea hield het kopje thee op het dienblad achter en liep naar de deur.

"Luisa, wil je dan een kop koffie? Zei Lea,

terwijl ze mij aankeek om te bevestigen of ik er blij mee was dat ze aardig was tegen mijn patiënten.

"Nee meisje, dank je."

"Oké Luisa, als je weer hoop wilt hebben, zul je je zeker open moeten stellen voor mij en mij je problemen moeten vertellen. Als je dat doet, zonder iets te verbergen, zal ik je meer dan graag helpen." en dat was het begin van dit alles.

"Dokter Mason, ik leef alleen. Niets is nog erger, het is alleen ik. Het is alleen ik en ik haat het als ik me herinner hoe sociaal ik was."

"Hoe ben je erbij gekomen om alleen te wonen Luisa?"

"Omdat ik geen familie heb, neven, vrienden, niets."

Ze rommelt in haar handtas, op zoek naar een zakdoekje. Terwijl ze moeite had om die te vinden, bood ik haar een van de mijne aan, waarop ze me bedankte en haar rozige wangen ermee afveegde.

"Oké, laten we bij het begin beginnen. Wil je me vertellen over je kindertijd?"

"Ja, het zou fijn zijn om aan die tijd te denken. Maar dokter, als ik hier eenmaal weg ben en naar huis ga, ben ik weer verloren en denk ik erover om het allemaal te beëindigen."

"Maak je geen zorgen Luisa. Waarom proef je niet wat van onze chocolade koekjes? Die zijn lekker." Ik wilde er wel een proeven, maar

ik deed niets wat mijn gesprek met de patiënt zou verstoren.

Ik overwon mijn verlangens naar koekjes, Ik knipperde een paar seconden snel om mijn ogen weer scherp te krijgen en scande haar gezicht helemaal. Ze ging weer verder, om over haar kindertijd te vertellen.

"Ik was het oudste kind in mijn familie. Ik had één broer of zus, maar geen vrienden, wat betekende dat ik niemand had om mee te spelen of iets mee te delen. Dokter, wat heeft het voor zin om terug te denken aan mijn kindertijd?" vroeg ze me, terwijl ze even pauzeerde toen de tranen uit haar ogen rolden.

"Luister, Luisa. Het komt wel goed met je. Als je terugdenkt aan je kindertijd, kun je het beter vanuit een positief perspectief bekijken." Zei ik, wetende dat zo'n simpele zin haar perspectief niet zou veranderen.